U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **M. B., a. s.,** zast. JUDr. Ivanem Štanclem, advokátem se sídlem Farní 2, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně,** nám. Svobody 4, 602 00 Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2000, č. j. 100-2/00/FŘ 140, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 5. 2005, č. j. 30 Ca 58/2005 - 25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 8. 2000, č. j. 100-2/00/FŘ 140, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě o dodatečném vyměření daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 1998 č. j. 83165/99/314960/3846 ze dne 31. 8. 1999 ve výši 62 591 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 21. 5. 2003, č. j. 30 Ca 484/2000 - 65 napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost. Rozhodnutí Krajského soudu v Brně napadl žalovaný kasační stížností dle ust. § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen s. ř. s.), Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 2. 2005, č. j. 4 Afs 21/2003 – 102, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně, poté co jeho rozhodnutí bylo zrušeno, rozhodl o věci v novém řízení tak, že rozsudkem ze dne 5. 5. 2005, č. j. 30 Ca 58/2005 – 25, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Rozsudek Krajského soudu v Brně napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Nesprávnost rozhodnutí shledává stěžovatel v tom, že se soud nezabýval právním pojmem stavby dle veřejnoprávních předpisů ve spojení s občanskoprávním institutem stavby; stěžovatel se domnívá, že nelze tyto instituty od sebe oddělovat a nezabývat se vzájemnými souvislostmi, odkazuje přitom na rozsudky nejvyššího soudu, které se problematikou stavby zabývaly. Stěžovatel se nadále domnívá, že vnitropodnikovou komunikace, ačkoli by s ohledem na svou kolaudaci měla být dle příslušných daňových zákonů považována za stavbu, nemůže být bez dalšího posouzení považována za samostatnou věc, která může být předmětem daně ze staveb. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě.

Kasační stížnost není přípustná.

Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud dospěl ve svém zrušujícím rozsudku k závěru, že v případě, kdy předmětem sporu bylo určení zda vnitropodnikovou komunikaci, p.č. 346/1, k. ú. B., je třeba zdanit jako stavbu či jako pozemek, je nutno vycházet z dikce zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, v platném znění, (dále jen zákon o dani z nemovitostí), z porovnání s povahou dotčených nemovitostí, a z vyjádření resp. posouzení příslušného stavebního úřadu. V daném případě z obsahu příslušných podkladů a jejich posouzení vyplynulo, že se jedná o nemovitost zkolaudovanou jako stavbu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že z ust. § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí vyplývá, že takové komunikace je třeba podřadit pod režim daně ze staveb, nikoli daně z pozemků, neboť komunikace byly jako stavby zkolaudovány. Základ daně ze stavby se v posuzované věci musí řídit § 10 ve spojení s ust. § 7 odst. 2 zákona o dani z nemovitostí, kdy pro účely daně z nemovitostí stavbami je nutno rozumět i takové stavby, které nemají „klasicky představitelný“ obvodový plášť. Proto, dle názoru Nejvyššího správního soudu, nebylo možno přisvědčit hlavnímu argumentu Krajského soudu v Brně, že ust. § 10 zákona o dani z nemovitostí na komunikace nedopadá, neboť komunikace nemá obvodový plášť, a proto se jedná o pozemek. Nejvyšší správní soud shrnul, že rozhodnutí krajského soudu bylo postaveno na nesprávném právním posouzení, tj. že se v daném případě nejedná o stavbu, z důvodu absence obvodového pláště. Nejvyšší správní soud označil výklad soudu I. stupně za výklad rozšiřující ust. § 10 zákona o dani z nemovitostí, což je v rozporu s čl. 2 odst. 2 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod, jedná se v tomto o nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení /ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s./ a z těchto důvodů rozhodnutí krajského soudu zrušil. Ve spojení s uvedeným závěrem měl Krajský soud v Brně, dle názoru Nejvyššího správního soudu reagovat i na námitku žalobce, vznesenou podle protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 21. 5. 2003, v níž žalobce zpochybňoval svoji povinnost platit daň ze staveb tím, že není vlastníkem předmětu této daně, neboť ve skutečnosti jde o pozemky, které vlastní jiný subjekt a žalobce je má v pronájmu. Nejvyšší správní soud v závěru odůvodnění dodal, že tuto otázku nemohl řešit, neboť nebyla předmětem kasační stížnosti.

Krajský soud v Brně respektoval dle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. právní názor Nejvyššího správního soudu a převzal jej do odůvodnění svého rozhodnutí Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve svém rozhodnutí, v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, dospěl k závěru, že byla předmětná komunikace zkolaudována jako stavba, která se svým půdorysem nadzemní části v m^2 promítá na pozemek, a je proto předmětem daně ze staveb dle ust. § 7 odst. 1 a ust. § 10 zákona o dani z nemovitostí. Krajský soud rovněž zkonstatoval, že z hlediska námitky žalobce ze dne 21. 5. 2003, ohledně zákonnosti napadeného rozhodnutí, spočívající v tom, že jako nájemce není poplatníkem daně, jakož i další uplatněné námitky ze dne 3. 5. 2005 týkající se posouzení stavby ve smyslu občanského zákoníku, nemůže tyto přezkoumávat vzhledem k tomu, že byly uplatněny po lhůtě (§ 250h odst. 1 o.s.ř., ve znění platném do 31. 12. 2002, a ust. § 71 odst. 2 věta třetí, s. ř. s.).

Žalobce (stěžovatel) v podané kasační stížnosti nenamítal, že by se krajský soud závazným právním názorem neřídil. Stěžovatel naopak konstatuje, že Krajský soud v Brně právní názor Nejvyššího správního soudu respektoval, avšak s tímto názorem stěžovatel nesouhlasí, a dále namítá absenci spojení veřejnoprávních předpisů s občanskoprávním pojetím institutu stavby. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že pro věc, o kterou se jedná, je určující právní úprava obsažená v ust. § 7 zákona o dani z nemovitostí. Dle cit. ustanovení odst. 1 jsou předmětem daně ze staveb stavby na území České republiky, na které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí (dle zákona č. 50/1976 Sb., ve znění zákona č. 103/1990 Sb. a zákona č. 262/1992 Sb.) nebo kolaudačnímu rozhodnutí podléhající a užívané a nebo podle dříve vydaných obecně závazných právních předpisů dokončené. Předmětné ustanovení je hmotněprávní normou a určuje co je předmětem daně ze staveb, resp. co se za stavbu pro účely daně nepovažuje (ust. § 7 odst. 2 zákona o dani z nemovitostí). Určité pojmy mohou být stejné a mají stejnou právní relevanci jak pro právo veřejné tak soukromé, bez zřetele na to, ve kterém právním odvětví se o ně jedná (např. technické normy). V řadě případů však obsah jednoho pojmu může mít zcela jiný význam, a to právě dle jeho smyslu a účelu. Je potom nepřípustné pojmy definované pro účely jednoho zákona užít při výkladu v jiném právním předpise, nepřipouští-li tento předpis možnost užití analogie legis, resp. analogie iuris. Pro daňové řízení, jež spadá do oblasti veřejného práva, je rozhodující vymezení stavby, tak jak ji „pro účely zákona“ definují normy veřejného práva, konkr. ust. § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí. Občanskoprávní hledisko v důsledku uvedené veřejnoprávní (hmotněprávní) úpravy není pro posouzení vzniku daňové povinnosti u daně z nemovitostí (daně ze stavby) relevantní, použití občanskoprávního předpisu na daný případ nedopadá a jeho aplikace není namístě.

Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Brně se v novém rozhodnutí řídil právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud v předchozím zrušovacím rozhodnutí - ostatně ani sám stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal, že by se Krajský soud v Brně neřídil názorem Nejvyššího správního soudu, pouze vyjadřuje s tímto názorem nesouhlas - je kasační stížnost nepřípustná a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. července 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu